RETSMØDERAPPORT
i sag 377/87 *

I — Faktiske omstændigheder og retsforhandlinger

1. *De relevante retsregler*

a) Tidsplanen for budgetproceduren

I EØF-Traktatens artikel 203 og EKSF-Traktatens artikel 177 [1] bestemmes, at regnskabsåret løber fra den 1. januar til den 31. december, og at budgetproceduren afvikles efter en tidsplan og i etaper som beskrevet i det følgende:

Første etape:

1. juli-1. september: Hver af Fællesskabets institutioner opstiller inden den 1. juli et overslag over sine udgifter. Kommissionen sammenfatter disse overslag i et foreløbigt budgetforslag, der indeholder et overslag over indtægterne og et overslag over udgifterne (artikel 203, stk. 2, afsnit 1 og 2). Kommissionen skal forelægge det foreløbige budgetforslag for Rådet senest den 1. september i det år, der ligger forud for det, forslaget vedrører (artikel 203, stk. 3, afsnit 1).

Anden etape:

1. september-5. oktober: Rådet behandler det foreløbige budgetforslag. Det vedtager budgetforslaget med kvalificeret flertal og oversender det til Europa-Parlamentet, (artikel 203, stk. 3, afsnit 2 og 3) Budgetforslaget skal forelægges Parlamentet senest den 5. oktober i det år, der ligger forud for det, forslaget vedrører (artikel 203, stk. 4, afsnit 1).

Tredje etape:

5. oktober-10. november: Europa-Parlamentet behandler budgetforslaget. Det skal inden 45 dage efter forelæggelsen fremlægge eventuelle ændringsforslag for Rådet (artikel 203, stk. 4, afsnit 2 og 3). Såfremt Europa-Parlamentet inden 45 dage hverken har ændret budgetforslaget eller foreslået nogen ændring af dette, betragtes budgettet som endeligt vedtaget (artikel 203, stk. 4, afsnit 3).

Fjerde etape:

20. november-4. december: Såfremt Europa-Parlamentet har vedtaget ændringer eller stillet ændringsforslag har Rådet en frist på femten dage fra Europa-Parlamentets forelæggelse af budgetforslaget i den ændrede form eller ledsaget af ændringsforslag at regne til at behandle det ændrede budgetforslag eller ændringsforslagene. Har Rådet ikke inden udløbet af denne frist modificeret nogen af de ændringer, Europa-Parlamentet har vedtaget, eller er Parlamentets ændringsforslag blevet godkendt af Rådet, betragtes budgettet som endeligt vedtaget (artikel 203, stk. 5, afsnit 3).

Dersom Rådet har modificeret en eller flere af de ændringer, Europa-Parlamentet har vedtaget, eller er Europa-Parlamentets ændringsforslag blevet forkastet eller modifice-

* Processprog: Fransk.

1 — Af praktiske grunde henvises der i det følgende udelukkende til EØF-Traktaten.

ret, oversendes det modificerede budgetforslag på ny til Europa-Parlamentet (artikel 203, stk. 5, afsnit 4).

Femte etape:

5.-19. december: Parlamentet kan inden femten dage fastlægge de ikke-obligatoriske udgifter og vedtage budgetter. Har Europa-Parlamentet ikke truffet nogen afgørelse inden udløbet af denne frist, betragtes budgettet som endeligt vedtaget (artikel 203, s. 6).

Kommissionen har af hensyn til overholdelsen af den i artikel 203 fastlagte tidsplan for budgetproceduren i 1976 foreslået »en pragmatisk tidsplan« som Rådet og Europa-Parlamentet tilsluttede sig. Denne tidsplan udgør en overenskomst mellem de nævnte tre institutioner, hvori de med respekt af de i Traktatens artikel 203 fastsatte tidspunkter har fastlagt en tidsplan, hvorved Europa-Parlamentet får mere tid til den første behandling af budgetforslaget og dobbelt så lang tid som fastsat til hver af de to følgende behandlinger, idet den normale feriemåned, nemlig august, neutraliseres.

b) Andre bestemmelser i Traktaten

I Traktatens artikel 199 hedder det:

»Alle Fællesskabets indtægter og udgifter, herunder dem, der vedrører Den Europæiske Socialfond, skal anslås for hvert regnskabsår og optages i budgettet.

Indtægter og udgifter på budgettet skal balancere.«

Om indtægterne på budgettet hedder det i Traktatens artikel 200, stk. 1:

»de budgetterede indtægter består, foruden af eventuelle indtægter, af medlemsstaternes finansielle bidrag«; endvidere angives den fordelingsnøgle, hvorefter bidragene beregnes. I stk. 3 bestemmes, at »fordelingsnøglerne kan ændres af Rådet med enstemmighed«.

Traktatens artikel 201 har følgende ordlyd:

»Kommissionen undersøger, under hvilke betingelser de i artikel 200 omhandlede bidrag fra medlemsstaterne kan erstattes af Fællesskabets egne indtægter, i særdeleshed af indtægter fra Den Fælles Toldtarif, når denne er blevet endelig indført.

Kommissionen forelægger Rådet forslag herom.

Efter at have indhentet Europa-Parlamentets udtalelser om disse forslag kan Rådet med enstemmighed herom fastsætte bestemmelser, som det henstiller til medlemsstaterne at vedtage i overensstemmelse med deres forfatningsmæssige bestemmelser«

c) De egne indtægter

Rådet har i medfør af Traktatens artikel 201 ved afgørelse af 21. april 1970 angående udskiftning af medlemsstaternes finansielle bidrag med Fællesskabets egne indtægter (EFT 1970 I, s. 201) (herefter benævnt »afgørelsen fra 1970«), indført en fællesskabsordning for egne indtægter. Nævnte afgørelse omhandlede navnlig tre arter af egne indtægter: afgifter og bidrag i forbindelse med den fælles landbrugspolitik; told i hen-

hold til Den Fælles Toldtarif og anden told, der opkræves i handelen med ikke-medlemsstater og indtægter hidrørende fra merværdiafgiften ved anvendelse af en sats, der ikke kan overstige 1%, på et beregningsgrundlag, der i medfør af fællesskabsretlige bestemmelser fastlægges ensartet for medlemsstaterne.

Afgørelsen fra 1970 blev med virkning fra den 1. januar 1986 afløst af Rådets afgørelse af 7. maj 1985 om Fællesskabernes ordning med egne indtægter (EFT L 128, s. 15) (herefter benævnt »afgørelsen fra 1985«). I denne afgørelse bestemmes det bl. a., at de satser, der skal anvendes på det ensartede momsberegningsgrundlag fastsættes i forbindelse med budgetbehandlingen under hensyntagen til alle øvrige indtægter og højst kan være 1,4%.

Kommissionen har i sin meddelelse »Gennemførelsen af Fællesakten — Fællesskabets nye grænser« [KOM(87) 100 endelig udg.] og i sin rapport til Rådet og Europa-Parlamentet om finansieringen af Fællesskabets budget [KOM(87) 101 endelig udg.] hhv. af 15. og 28. februar 1987 fremsat forskellige tanker og forslag med henblik på en reform af Fællesskabets finansieringsordning og af forhøjelsen af de egne indtægter. Den har den 4. august 1987 forelagt Rådet et »forslag til Rådets afgørelse om ordningen for Fællesskabernes egne indtægter« [KOM(87) 420 endelig udg., EFT C 241, s. 3]. Dette forslag indeholder en bestemmelse om indførelse af en supplerende indtægtskilde, baseret på forskellen mellem medlemsstaternes samlede bruttonationalindkomst (BNI) og deres samlede ensartede momsberegningsgrundlag.

Rådet tilsluttede sig i væsentligt omfang Kommissionens forslag på topmødet i Bruxelles den 11. og 12. februar 1988.

2. *Tvistens forhistorie*

Baggrunden for nærværende sag er, at Rådet ikke forelagde Europa-Parlamentet et forslag til budget for regnskabsåret 1988 før den 6. oktober 1987. Kommissionen havde vedtaget det foreløbige budgetforslag for dette regnskabsår den 14. maj 1987. Dette foreløbige forslag blev den 15. juni 1987 forelagt Rådet [KOM(87) 240] bl. a. med anmærkning om, at det var baseret på de i de ovenfor nævnte dokumenter KOM(87) 100 og 101 formulerede forslag og forudsatte en forhøjelse af Fællesskabets egne indtægter. Kommissionen anførte desuden, at der, såfremt dens forslag om fællesskabsbudgettets fremtidige finansiering ikke skulle blive vedtaget, ved overenskomst mellem regeringerne måtte skaffes dækning for forskellen mellem Fællesskabets samlede finansielle behov i 1988 og momsindtægterne på grundlag af den maksimalsats på 1,4%, der var fastsat i afgørelsen fra 1985.

Europa-Parlamentet har bl. a. fremsat forslag og fremhævet betydningen af, at problemet om Fællesskabets fremtidige finansiering løses, i beslutning af 23. oktober 1986 om Fællesskabets fremtidige finansiering (EFT C 297, s. 103), beslutning af 7. april 1987 om budgetsituationen med henblik på opstilling af Fællesskabernes budget for 1988 (EFT C 125, s. 68), beslutning af 13. maj 1987 om spørgsmål i forbindelse med Kommissionens meddelelse »Gennemførelse af Fællesakten« (EFT C 156, s. 52) og beslutning af 18. juni 1987 om Det Europæiske Råds kommende møde i Bruxelles og Fællesskabets fremtidige finansiering (EFT C 190, s. 100). Europa-Parlamentet har efter Det Europæiske Råds møde i

Bruxelles den 29. og 30. juni 1987 i sin beslutning af 8. juli 1987 om dette møde henvist til »at Europa-Parlamentet ikke vil kunne acceptere et budget, der ikke fuldt ud dækker de faktiske finansielle behov i 1987 og 1988«

Rådet var på de møder, der blev holdt den 23. juli, den 17. og 18. september og den 1. oktober 1987 ikke i stand til at udfærdige et budgetforslag for 1988. Den 6. oktober 1987 meddelte Rådets formand formanden for Europa-Parlamentet, at Rådet ikke havde set sig i stand til at overholde fristdatoen den 5. oktober 1987 og dermed rettidigt forelægge Europa-Parlamentet et forslag til budget for 1988. Europa-Parlamentets formand opfordrede ved skrivelse af 7. oktober 1987 Rådet til i overensstemmelse med EØF-Traktatens artikel 175

»straks at udfærdige et budgetforslag for regnskabsåret 1988«.

Europa-Parlamentet vedtog herefter i plenarmødet den 15. oktober 1987 følgende resolution:

»Europa-Parlamentet

...

1) beslutter at anlægge passivitetssøgsmål mod Rådet ved Fællesskabernes Domstol, såfremt Europa-Parlamentets formands opfordring til Rådet af 7. oktober 1987 ikke imødekommes, jfr. Traktatens artikel 175;

2) finder, at Rådets passivitet bestemt ikke er begrænset til undladelsen af rettidigt at fremsætte et budgetforslag for 1988; ønsker derfor en afgørelse fra Domstolen om Rådets væsentlige undladelse af at handle, når henses til dets forpligtelser ifølge Traktaterne, navnlig for så vidt angår en rettidig vedtagelse af de afgørelser, der er nødvendige for at sikre, at Fællesskabets politik fuldt ud kan finansieres;

3) pålægger sin formand at foretage sig al videre fornødent med henblik på gennemførelsen af denne beslutning.«

Efter Det Europæiske Råds møde i København den 4. og 5. december 1987, hvor der ikke blev truffet nogen afgørelse om budgettet for 1988 eller finansieringen heraf, blev det på Rådets møde den næstfølgende 9. december officielt bekræftet, at det var umuligt at vedtage et budgetforslag.

Europa-Parlamentet tog denne situation til efterretning og vedtog herefter den 16. december 1987 følgende beslutning:

»Europa-Parlamentet,

...

6) anmoder i henhold til ovennævnte beslutning af 15. oktober 1987 sin formand om at anlægge passivitetssøgsmål mod Rådet, fordi det ikke har forelagt et budgetforslag for 1988; gør opmærksom på, at den manglende evne til at fastlægge et budgetforslag for året 1988 er en direkte følge af Rådets manglende evne til at tage de beslutninger, der er nødvendige for at sikre den hensigtsmæssige finansiering af Fællesskabets politikker; agter at gøre opmærksom på dette bredere perspektiv i sit kommende sagsanlæg mod Rådet ved Domstolen«.

3. *Proceduren*

Stævningen i nærværende sag er registreret på Domstolens Justitskontor den 18. december 1987.

Skriftvekslingen er forløbet forskriftsmæssigt. Europa-Parlamentet har dog givet afkald på at fremlægge replik.

Europa-Parlamentet har ved skrivelse af 22. december 1987 fremsat begæring om, at sagen i det væsentlige pådømmes i henhold til procesreglementets artikel 55, stk. 2, og har herved henvist til, at der ikke foreligger et budgetforslag for regnskabsåret 1988. Domstolens præsident har taget denne begæring til følge.

Domstolen har på grundlag af den refererende dommers rapport og efter at have hørt generaladvokaten besluttet at indlede den mundtlige forhandling uden forudgående bevisførelse. Den har dog anmodet Europa-Parlamentet om i retsmødet at besvare en række spørgsmål.

II — Parternes påstande

Sagsøger, Europa-Parlamentet har nedlagt følgende påstande:

1) Det statueres, at Fællesskabets Ministerråd ikke som foreskrevet i EØF-Traktatens artikel 203, stk. 4, senest den 5. oktober 1987 har forelagt Europa-Parlamentet det forslag til et almindeligt budget for Fællesskaberne for regnskabsåret 1988, der skulle have været opstillet ifølge EØF-Traktatens bestemmelser, nanvlig artikel 199.

2) Rådet tilpligtes at afholde sagens omkostninger.

Sagsøgte, Rådet for De Europæiske Fællesskaber, har nedlagt følgende påstande:

1) afvisning;

2) subsidiært frifindelse;

3) sagsøgeren tilpligtes at afholde sagens omkostninger.

III — Parternes anbringender og argumenter

Formaliteten

Europa-Parlamentet har anført, at Rådet i overensstemmelse med Traktatens artikel 175, stk. 2, »har været opfordret til at handle«, og har herved henvist til skrivelsen af 7. oktober 1987. Rådets formand har selv erkendt dette i den erklæring, han fremsatte i Europa-Parlamentet den 13. oktober samme år, idet han ved den lejlighed fastslog følgende: »Europa-Parlamentets formand har i henhold til Traktatens artikel 175 opfordret Rådet til hurtigst muligt at udfærdige et budget«. Europa-Parlamentet har endvidere anført, at Rådet ikke tog stilling til den omtalte opfordring til at handle. Det er dets opfattelse, at sagen derfor kan antages til realitetsbehandling.

Rådet har erkendt, at institutionen ikke tog stilling til opfordringen til at handle, jfr. Traktatens artikel 175. Det har anført, at det ikke er den omstændighed, at der ikke foreligger et budgetforslag, men derimod mangelen på et egentligt budget for et givet regnskabsår, der under visse forhold kan begrunde, at det statueres, at der foreligger passivitet. Udfærdigelsen inden for Rådet af

et budgetforslag er imidlertid ikke en endelig retsakt, men blot en fase i en procedure, der omfatter mange led, og ikke engang i denne sammenhæng kan der tales om den første fase. I Traktatens artikel 203, stk. 7, siges det, at »... Europa-Parlamentets formand [fastslår], at budgettet er endeligt vedtaget«, og det betyder, at budgettet er under forberedelse så længe budgetproceduren ikke er bragt til afslutning. Det er i den forbindelse værd at bemærke, at der sker offentliggørelse i EFT af budgettet og Europa-Parlamentets formands erklæring, men ikke af budgetforslaget. Rådet har på baggrund heraf påstået sagen afvist under anbringende af, at den manglende udfærdigelse af et budgetforslag inden den 5. oktober 1987 ikke udgør en undladelse af at træffe en afgørelse, jfr. EØF-Traktatens artikel 175.

Realiteten

Europa-Parlamentet har i første række gjort gældende, at tidsplanen for budgetproceduren i artikel 203 må anskues og fortolkes som en helhed. Den procedure, budgettet skal vedtages i og navnlig bestemmelsen i artikel 203, stk. 4, om at Europa-Parlamentets første behandling af budgettet indledes den 5. oktober og skal være afsluttet femogfyrre dage efter, viser, at datoen den 5. oktober er en tidsangivelse af afgørende betydning. Hermed er angivet et udgangspunkt for en procedure, der gør det muligt for Fællesskaberne at fungere normalt på grundlag af et behørigt vedtaget budget og fra begyndelsen af det regnskabsår, der er tale om.

Rådet har gjort gældende, at angivelsen af datoen den 5. oktober i artikel 203, stk. 4, samt de øvrige datoangivelser i artikel 203, er vejledende tidsangivelser. For det er urealistisk at antage, at der består en absolut forpligtelse til at udfærdige budgetforslaget inden den 5. oktober hvert år. Udfærdigelsen af forslag er ikke en forvaltningsmæssig rutinesag, men en virksomhed, der er stærkt politisk betonet, og som påvirkes af Fællesskabets almindelige politiske situation, som den selv indvirker på. Endvidere er der vel i artikel 203 tale om præcise tidsangivelser, men det er samtidig bestemt, hvilke retsvirkninger fristoverskridelser har (stk. 4, afsnit 3; stk. 5, afsnit 3; stk. 6). Endelig er det også i Traktaten med bestemmelserne om, at der kan afholdes månedlige udgifter »på indtil en tolvtedel af det forrige regnskabsårs bevillinger« anerkendt, at budgettet ikke altid vil kunne være endeligt vedtaget ved regnskabsårets start. I øvrigt er Parlamentets beføjelse til at forkaste budgettet ikke i overensstemmelse med en fortolkning af artikel 203, hvorefter der gælder en stram tidsplan i budgetprocedurens første faser. Denne beføjelse for Parlamentet vil kunne medføre, at regnskabsåret begynder, uden at der foreligger et budget.

Europa-Parlamentet har dernæst anført, at Rådet den 5. oktober burde have kunnet forelægge et forslag til budget i overensstemmelse med principperne i Traktatens artikel 199, og at Rådet ikke kan give nogen gyldig grund til at have undladt dette. Parlamentet har i den forbindelse anført, at budgetforslaget repræsenterer en »budgetmæssig mulighed« når det først er forelagt Parlamentet, navnlig fordi budgettet ifølge Traktatens artikel 203 antages at være endeligt vedtaget, såfremt Parlamentet ikke har ændret det eller fremsat ændringsforslag inden femogfyrre dage. Rådet er derefter ifølge Traktatens artikel 199 forpligtet til at udfærdige et budgetforslag omfattende alle Fællesskabets indtægter og udgifter og til at sørge for balance mellem indtægter og udgifter på budgettet. I øvrigt hedder det i Traktatens artikel 203, stk. 10, at »hver institution ud-

øver de beføjelser, der tilkommer den i henhold til denne artikel, under iagttagelse af bestemmelserne i Traktaten..., navnlig af dem, der vedrører Fællesskabernes egne indtægter og ligevægten mellem indtægter og udgifter«. Efter Parlamentets opfattelse har vanskelighederne ved at bringe indtægter og udgifter i balance for regnskabsåret 1988 imidlertid ikke været uoverstigelige. Parlamentet mener, at Rådet havde flere valgmuligheder. Det kunne for det første i tide have vedtaget de bestemmelser, der var nødvendige for at øge Fællesskabets egne indtægter, jfr. Traktatens artikel 201. For det andet kunne det som omtalt af Kommissionen i det foreløbige budgetforslag have bragt en aftale mellem regeringerne i stand. For det tredje kunne det have truffet vedtagelser om bidrag fra medlemsstaterne på grundlag af Traktatens artikel 200, stk. 3. Denne bestemmelse kan efter Parlamentets opfattelse stadigt anvendes side om side med ordningen om Fællesskabets egne indtægter. Parlamentet har endelig anført, at Rådet kunne have påberåbt sig princippet om kontinuitet, hvortil Domstolen navnlig har henvist i dom af 14. december 1971 (Kommissionen mod Frankrig, 7/71, Sml. 1971, s. 295) og medlemsstaternes forpligtelse til samarbejde, jfr. Traktatens artikel 5.

Rådet har gjort gældende, at Parlamentet fortolker Traktatens artikel 199, stk. 1, forkert. Spørgsmålet om, hvorvidt alle anslåede indtægter og udgifter er optaget og balancerer i budgettet kan kun afgøres ud fra et allerede opstillet budgetforslag.

Rådet har i den forbindelse i første række anført, at Domstolen i dom af 3. juli 1986 (Rådet mod Parlamentet, 34/86, Sml. s. 2155) har fastslået, »at det ikke tilkommer Domstolen, men Rådet og Parlamentet ved fælles overenskomst at afgøre, hvilke krav særlige forhold, såsom f. eks. nye medlemsstaters tiltrædelse eller absorptionen af 'fortidens byrder', stiller til Fællesskabernes budget«. Denne udtalelse indebærer, at det er budgetmyndigheden alene, der må afgøre, hvilke udgifter, der er påkrævet i et bestemt regnskabsår, til forskel fra andre, der vil kunne afholdes senere. Og Parlamentet har dernæst med sit forsøg på at få undladelsen af ikke at vedtage de bestemmelser, der er nødvendige for at øge de egne indtægter, til at fremtræde som en overtrædelse af artikel 199 ikke taget højde for adskillelsen mellem lovgivningsbeføjelser og budgetbeføjelser. Det er ifølge ordningen om Fællesskabets institutioner fællesskabslovgiver, der skal fastlægge indtægterne og udarbejde retsgrundlaget for udgifterne; budgetmyndigheden skal derimod for et bestemt regnskabsår fastlægge det niveau og den fordeling af udgifterne, der er passende på baggrund af de indtægter, der er til rådighed.

Rådet har knyttet følgende bemærkninger til de forskellige argumenter, Parlamentet har fremført til støtte for, at Rådet udmærket kunne have udarbejdet et budgetforslag vedrørende alle Fællesskabets indtægter og udgifter for 1988. Vanskeligheden for Rådet beroede på, at det uanset hvilke afgørelser, der ville kunne træffes vedrørende særlige afsnit i det af Kommissionen forelagte foreløbige forslag til budget var klart, at de påregnelige udgifter for 1988 ville overstige de indtægter, der var til rådighed på grundlag af afgørelsen fra 1985 med den deri fastsatte højeste sats på 1,4% for de egne indtægter hidrørende fra momsen. Et budgetforslag der var udarbejdet under overholdelse af dette maksimum på 1,4% og vedlagt en hensigtserklæring om udfærdigelse af et forslag om tillægsbudget i løbet af regnskabs-

året 1988, så snart en ny afgørelse vedrørende de egne indtægter var trådt i kraft, kunne være blevet forkastet af Europa-Parlamentet med den begrundelse, at denne fremgangsmåde var i strid med princippet om et budget for hvert regnskabsår. Det ville heller ikke have været muligt at vedtage en afgørelse om de egne indtægter der tidsmæssigt kunne indpasses i tidsplanen for vedtagelsen af det endelige budget for 1988. For proceduren ifølge artikel 201 varer over et halvt år. Kommissionens forslag til en ny afgørelse om egne indtægter blev imidlertid tilstillet Rådet den 4. august; først den 18. november 1987 afgav Europa-Parlamentet sin udtalelse. Det Økonomiske og Sociale Udvalgs udtalelse forelå først den 27. januar 1988. En aftale mellem regeringerne om en foreløbig finansiering af udgifterne som den, der var blevet overvejet af Kommissionen, kunne vanskeligt tænkes at foreligge, før der var opnået principiel enighed om de forskellige dele af Kommissionens forslag om de egne indtægter.

Rådet har endelig bestridt, at det skulle have været muligt at råde bod på disse vanskeligheder gennem en anvendelse af artikel 200, stk. 3. Ordningen om medlemsstaternes finansielle bidrag ifølge nævnte artikel kan ikke anvendes sideløbende med ordningen om egne indtægter. De to omhandlede ordninger vil efter Rådets opfattelse ikke kunne bestå samtidigt, uden at det fører til et brud med formålet med artikel 201 i Traktaten, der ikke går ud på blot at tilvejebringe en ekstra indtægtskilde. En sådan samtidig bestående ville også være i strid med det ved afgørelsen fra 1985 fastlagte momsloft på 1,4%. Endelig er Fællesskabets institutioners erklærede vilje til at lade de nationale bidrag afløse fuldstændigt af egne indtægter også kommet på tværs af de to ordningers samtidige bestående. At institutionerne virkelig har den nævnte vilje fremgår klart af afgørelserne fra 1970 og 1985 om de egne indtægter, idet det deri siges, at »Fællesskabets budget..., uafhængigt af andre indtægter, finansieres fuldt ud ved hjælp af Fællesskabernes egne indtægter«. Det må herved være udelukket, at de i artikel 200 i Traktaten omhandlede bidrag for medlemsstaterne antages at høre til gruppen af de nævnte »andre indtægter«.

Rådet har i retsmødet oplyst, at det ikke vil gøre gældende, at der med de vanskeligheder, der har stillet sig i vejen for, at det inden for den fastsatte frist udfærdigede et budgetforslag, har foreligget force majeure.

T. Koopmans
Refererende dommer